

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **Mgr. I. S.**
bytem X
zastoupená obecným zmocněncem JUDr. V. L.
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2022, č. j. 1085/2022/SÚ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně je vlastníkem pozemku parc. č. XA v k. ú. X, na němž byla vedle stavby rekreačního objektu postavená též kůlna. Tato kůlnu byla Městským úřadem Březnice, stavebním úřadem (dále jen „stavební úřad“), vyhodnocena jako stavba provedená bez

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

povolení či ohlášení. Z tohoto důvodu stavební úřad vůči žalobkyni zahájil řízení o odstranění stavby.

2. Dne 4. 7. 2019 podala žalobkyně žádost o její dodatečné povolení, přičemž v tomto řízení byla zastoupena paní I. M. jakožto obecnou zmocněnkyní. Jelikož stavební úřad shledal, že žádost o dodatečné povolení stavby obsahuje vady bránící jejímu projednání, zaslal žalobkyni prostřednictvím její zmocněnkyně výzvu k jejich odstranění se stanovením lhůty. Zmocněnkyně však na tuto výzvu nereagovala, proto stavební úřad svým usnesením ze dne 16. 1. 2020, č. j. 261/2020/MUBREZ/SÚ/LDus (dále jen „usnesení ze dne 16. 1. 2020“), řízení o dodatečném povolení stavby zastavil. Toto usnesení nabylo dne 2. 2. 2020 právní moci.
3. Dne 8. 3. 2022 podala žalobkyně ke stavebnímu úřadu žádost o obnovu řízení o dodatečném povolení stavby. V žádosti byl důvod obnovy popsán následovně: *„Plná moc udělená paní I. M. nebyla udělena v rozsahu práv a povinností podle zák. č. 183/2006 Sb., stavebního zákona v platném znění a zák. č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění, z čehož vyplývá zpochybnění výše uvedeného řízení o odstranění stavby, přestože v odvolacím řízení bylo potvrzeno rozhodnutí Vašeho stavebního úřadu. Přesto, že byl stavebník vždy v řízení o odstranění stavby o všech skutečnostech vyrozuměn jak písemně tak telefonicky, tak v řízení o dodatečném povolení se tak nedělo. Jelikož nebylo umožněno stavebníkovi reagovat na výše uvedené usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby z důvodu chybného doručení paní M., žádáme o obnovení řízení o dodatečném povolení stavby.“*
4. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 25. 4. 2022, č. j. 1778/2022/MUBREZ/SÚ/BJor (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žádost žalobkyně o obnovu řízení zamítl. V odůvodnění vymezil podmínky pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), z nich žádnou neshledal za naplněnou. Měla-li plná moc mezi žalobkyní a její zmocněnkyní I. M. nějaké vady, pak tyto existovaly již v době řízení o dodatečném povolení stavby ukončeném usnesením ze dne 16. 1. 2020, proti kterému mohla žalobkyně podat odvolání. Nebyla-li žalobkyně svou zmocněnkyní zpravena o možnosti podat odvolání, pak toto je věcí soukromoprávní odpovědnosti mezi nimi. Plnou moc mezi žalobkyní a její tehdejší zmocněnkyní navíc stavební úřad ani neshledal za vadnou. Nicméně i pokud by předmětná plná moc nějaké vady vykazovala, pak by se jednalo o vady, které vnesla do řízení ona sama, tudíž by bylo popřením smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, pokud by se této vady sama dovolávala jako důvodu pro obnovu řízení. Žalobkyní uváděná vada by navíc nemohla odůvodnit jiné řešení otázky, což je vždy nezbytnou podmínkou pro povolení obnovy řízení, a to bez ohledu na to, pro který z důvodů uvedených v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je o obnovu řízení žádáno. Stavební úřad nadto vyhodnotil postup žalobkyně jako účelový, neboť po celou dobu řízení o dodatečném povolení stavby bylo řádně komunikováno nejen s tehdejší zmocněnkyní, ale též přímo s žalobkyní, která o nutnosti doplnit neúplnou žádost věděla. Až teprve nyní, kdy čelí povinnosti stavbu odstranit, započala tvrdit domnělé vady řízení. Stavební úřad konečně shledal za zmeškanou i subjektivní lhůtu tří měsíců pro podání žádosti o obnovu řízení, neboť za nejzazší okamžik, kdy se žalobkyně dozvěděla o důvodech obnovy, stavební úřad považoval doručení svého rozhodnutí ze dne 11. 2. 2020, č. j. 379/2020/MUBREZ/SÚ/LDus (dále jen „rozhodnutí ze dne 11. 2. 2020“), jímž žalobkyni nařídil odstranit stavbu. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 17. 2. 2020 (v textu odůvodnění zjevně omylem uvedeno 17. 1. 2020 – pozn. soudu), tudíž minimálně od tohoto okamžiku si musela být vědoma skutečnosti, že

řízení o její žádosti o dodatečné povolení muselo být zastaveno. Přesto žádost o obnovu podala až po dvou letech.

5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Zcela se ztotožnil se závěry stavebního úřadu o nesplnění podmínek pro obnovu řízení. Důraz kladl především na zmeškání subjektivní lhůty tří měsíců pro podání žádosti o obnovu, neboť žalobkyně byla prokazatelně seznámena s rozhodnutím ze dne 11. 2. 2020, jímž stavební úřad v reakci na pravomocné skončení řízení o dodatečném povolení stavby znovu nařídil žalobkyni její odstranění, tudíž minimálně od okamžiku jeho doručení si žalobkyně musela být vědoma případných důvodů pro obnovu.
6. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobkyně bojí žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah podání účastníků

7. Žalobkyně předně brojí proti závěru správních orgánů, že by jí uplatněný důvod pro obnovu řízení mohla uplatnit již v původním řízení. Nikdy jí totiž nebylo doručeno usnesení ze dne 16. 1. 2020, neboť bylo doručeno pouze její tehdejší zmocněnkyni I. M., která však nebyla zmocněna k přebírání pošty. Na tuto vadu žalobkyně upozorňovala již ve své žádosti o obnovu řízení ze dne 8. 3. 2022. Právě proto, že nebyla svou zmocněnkyní zpravena o možnosti podat odvolání, nemohla svá tvrzení zakládající důvod pro obnovu uplatnit v odvolacím řízení.
8. Žalobkyně dále nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že plná moc mezi ní a I. M. ze dne 2. 2. 2019 (jejíž kopii k žalobě přiložila) je platně udělenou plnou mocí a že usnesení ze dne 16. 1. 2020 bylo správně doručováno zmocněnkyni. Žalobkyně má za to, že předmětná plná moc je v rozporu se správním řádem a podivuje se, že správní orgány neměly o jejím obsahu pochybnosti, zejména když vydaly pro věc zásadní usnesení ze dne 16. 1. 2020. Nesouhlasí s názorem správních orgánů, že by se domáhala obnovy řízení na základě vady, kterou si sama způsobila, a že by důvody pro obnovu řízení uplatňovala účelově, když s ní a její zmocněnkyní bylo po celou dobu řízení o dodatečném povolení řádně komunikováno. Správním orgánům totiž nepřísluší hodnotit soukromoprávní vztah mezi žalobkyní a její tehdejší zmocněnkyní I. M. Správní orgány měly pouze posuzovat platnost plné moci ve smyslu správního řádu a stavebního zákona. Pokud by tak učinily, zjistily by, že I. M. neměla zmocnění k přebírání jakýchkoliv písemností, ani k podávání návrhů či opravných prostředků. Usnesení ze dne 16. 1. 2020 proto mělo být doručeno přímo žalobkyni. Jelikož se tak nestalo, byla žalobkyni upřena možnost podat odvolání proti meritornímu rozhodnutí, a proto byla omezena na svých právech.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v zásadě zreprodukoval text odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

III. Průběh jednání a doplňující skutková zjištění

10. Při soudním jednání dne 1. 6. 2023 účastníci setrvali na svých stanoviscích a shrnuli jejich podstatné body.
11. Soud při jednání doplnil dokazování listinami předloženými žalobkyní, které nebyly součástí správního spisu, a to

- plnou mocí ze dne 2. 1. 2019, ze které vyplývá, že žalobkyně zmocnila paní I. M. „*k tomu, aby mne zastupovala ve všech věcech spojených s vyřízením dodatečného povolení stavby: Kůlna u rekreačního objektu X, parc. č. XA, při jednání s úřady, orgány státní správy a samosprávy. Zejména životní prostředí, stavební úřad a případné vyjádření správců stítí, týkající se připojení navrhované stavby.*“;
- dopisem ze dne 28. 5. 2020, z něhož vyplývá, že žalobkyně sepsala dopis adresovaný paní I. M., jehož znění bylo následující: „*Vážená paní M., z Rozhodnutí KÚ Středočeského kraje, které mi dnes bylo doručeno, jsem se dozvěděla, že jste dne 17. 1. 2020 převzala na základě mnou udělené plné moci usnesení o zastavení řízení ve věci o dodatečné povolení stavby č. j. 261/2020/MUBEZ/SÚ/LDus. Jelikož jste mi vůbec nedala na vědomí, že jste dokument převzala a ani jste na něj nijak nereagovala (což jste na základě plné moci udělat měla), nabylo toto usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby dne 4. 2. 2020 právní moci a tím jste mi fakticky znemožnila dodatečné povolení stavby získat. Následkem Vaší nečinnosti mi vznikla a v budoucnu ještě vznikne značná finanční újma, kterou po Vás, jako po původci, budu chtít nahradit. S pozdravem Mgr. I. S.*“

IV. Posouzení soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a po vyčerpání řádných opravných prostředků.
13. Soud nepřehlédrl, že v žalobě byl jako žalovaný označen stavební úřad (Městský úřad Březnice), který ve věci rozhodoval v prvním stupni. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu však není žalovaný určen tvrzením žalobce, nýbrž kogentně ustanovením § 69 s. ř. s., podle něhož náleží postavení žalovaného tomu správnímu orgánu, který rozhodl v posledním stupni. Je přitom věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, kdo je jako žalovaný chybně označen v žalobě [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56]. Z tohoto důvodu soud v této věci jednal jako s žalovaným pouze s Krajským úřadem Středočeského kraje, který rozhodl v posledním stupni (vydal napadené rozhodnutí), a nikoliv se stavebním úřadem coby prvoinstančním správním orgánem, který postavení žalovaného nemá, třebaže tak byl v žalobě označen. Uvedené samozřejmě nebrání tomu, aby soud v rámci uplatněných žalobních bodů přezkoumal též závěry prvostupňového rozhodnutí, neboť při soudním přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 - 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25).
14. Soud přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Nutno připomenout, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78), a že kvalita vypořádání žalobního bodu se do značné míry odvíjí od kvality jeho formulace (srov. rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42). V této souvislosti nelze přehlédnout, že podstatná část žaloby je tvořena především reprodukcí průběhu řízení a doslovným přepisem odstavců z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ve vztahu k nimž je obecně vyjadřován nesouhlas, zpravidla ovšem bez

jakéhokoliv vysvětlení. Konkrétní důvody, proč žalobkyně považuje závěry správních orgánů za mylné, jsou v žalobě uváděny nepřiliš konzistentně. Třebaže v žalobě lze nalézt konkrétní důvody obsahující argumentační polemiku se závěry vyslovenými správními orgány (viz shrnutí v odst. 7 a 8 tohoto rozsudku), a tedy lze mít za splněnou podmínku existence žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tak současně je nutno zdůraznit, že vzhledem k obsahu kvalitě uplatněných žalobních bodů jsou meze soudního přezkumu v tomto případě poměrně úzké.

15. Žaloba není důvodná.
16. Soud předně konstatuje, že již sama žádost o obnovu řízení ze dne 8. 3. 2022 (její obsah viz odst. 3 výše) nebyla odůvodněna příliš pečlivě. Žalobkyně se v předmětné žádosti omezila pouze na tvrzení, že plná moc pro I. M. nebyla udělena v mezích správního řádu, a proto zmiňované zmocněnkyni nemělo být doručováno usnesení ze dne 16. 1. 2020. Neuvedla však nic o tom, proč má za to, že jde o skutečnost, která byla v době probíhajícího řízení o dodatečném povolení stavby neznámá, ani proč ji nemohla uplatnit dříve, ani jak by tato skutečnost mohla odůvodnit jiné řešení otázky posuzované v rámci řízení o dodatečném povolení stavby. Jde přitom o podstatná tvrzení, která by v podání směřujícím k zahájení obnovy řízení měla zaznít [srov. § 100 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 45 odst. 1 správního řádu].
17. Žalobkyní tvrzené vady plné moci navíc ani nemohou představovat důvod pro obnovu řízení. Účelem obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je totiž výhradně náprava skutkových nesprávností, nikoliv korekce nesprávného právního hodnocení (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 – 74, ze dne 28. 6. 2011, č. j. 8 As 9/2011 – 28, odst. 18, ze dne 16. 12. 2019, č. j. 1 As 213/2019 – 36, či ze dne 16. 10. 2020, č. j. 5 As 117/2020 – 42, či ze dne 13. 11. 2020, č. j. 5 As 465/2019 – 31). Pokud však žalobkyně ve své žádosti ze dne 8. 3. 2022 označila za důvod obnovy to, že plná moc udělená I. M. nebyla udělena v rozsahu práv a povinností podle stavebního zákona, a proto veškerá rozhodnutí vydávaná v řízeních podle stavebního zákona měla být doručována přímo žalobkyni, pak tímto otevřela (procesně)právní otázku týkající se rozsahu zmocnění pro řízení o dodatečném povolení stavby. Výhrady žalobkyně tedy směřují k revizi právní otázky, k čemuž však – jak bylo uvedeno výše s odkazem na příslušnou judikaturu – institut obnovy řízení neslouží. Za účelem opětovného posouzení rozsahu plné moci a korekce v doručování tudíž nemohli žalovaný a stavení úřad obnovu řízení nařídit.
18. Žalobkyně naproti tomu ve své žádosti ze dne 8. 3. 2022 neuvedla žádnou relevantní okolnost skutkové povahy. Za čistě skutkovou okolnost lze sice považovat tvrzení, že žalobkyně nebyla I. M. zpravena o doručení usnesení ze dne 16. 10. 2020, nicméně tato skutečnost nemá žádný význam z hlediska posouzení rozsahu plné moci a od toho se odvíjející zákonnosti doručování. Jinak řečeno, komunikace mezi účastníkem a jeho zmocněncem není nijak relevantní pro posouzení právní otázky, kterému z nich měl správní orgán doručovat usnesení o (nemeritorním) skončení věci. Navíc nelze přehlédnout, že žalobkyně se o nedostatečné informovanosti ze strany její zmocněnkyně ve své žádosti ze dne 8. 3. 2022 vůbec nijak nezmiňovala, poprvé tuto otázku naznačila až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a to navíc nepřiliš srozumitelnou formou.
19. Nicméně, i kdyby otázka rozsahu plné moci byla – navzdory výše uvedenému – relevantní okolností pro povolení obnovy, tak v tomto případě by zjevně nemohla být žalobkyni nijak ku prospěchu a ani by nemohla vyústit v jiné řešení projednávané otázky. Soud totiž nemůže

souhlasit s žalobkyní, že by plná moc ze dne 2. 1. 2019, kterou udělila I. M., v sobě nezahrnovala zmocnění k přijímání doručovaných písemností či podávání opravných prostředků. Při posuzování rozsahu zmocnění je totiž vždy nutno zkoumat, jakým úmyslem byli zmocnitel a zmocněnec vedeni při sepisování plné moci, přičemž jednou z hlavních okolností vypovídajících o úmyslu stran je text plné moci coby listiny osvědčující její uzavření (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. [8 Azs 16/2007-158](#)). Z obsahu žalobkyní předložené plné moci ze dne 2. 1. 2019 přitom jednoznačně vyplývá, že I. M. byla zmocněna „*k tomu, aby mne [tj. žalobkyni, pozn. soudu] zastupovala ve všech věcech spojených s vyřízením dodatečného povolení stavby: Kůlna u rekreačního objektu X, parc. č. XA, při jednání s úřady, orgány státní správy a samosprávy. Zejména životní prostředí, stavební úřad a případné vyjádření správců sítí, týkající se připojení navrhované stavby*“ (zdůraznění doplněno soudem). Z takto koncipovaného textu lze sotva dovodit něco jiného, než že se žalobkyní udělené zmocnění vztahovalo na kompletní řízení o dodatečném povolení stavby a na všechny úkony s tímto řízením spojené. Soudu naopak není zřejmé, proč se žalobkyně domnívá, že by „*paní M., coby zmocněnec neměla zmocnění k přebírání jakýchkoliv písemností, podávat návrhy a žádosti, podávat opravné prostředky, námitky nebo rozklad vzdávat se jich*“ (viz text str. 2 žaloby v šestém odstavci), neboť toto tvrzení je v přímém rozporu s textem předmětné plné moci zmiňující se explicitně o zastupování „*ve všech věcech spojených s vyřízením dodatečného povolení stavby*“. Jedná se tedy zjevně o plnou moc pro celé řízení ve smyslu § 33 odst. 1 písm. b) správního řádu, a tedy i ke všem procesním úkonům s tímto řízením spojeným.

20. Aby se jednalo o plnou moc zahrnující zmocnění jen k určité skupině úkonů nebo pro určitou část řízení ve smyslu § 33 odst. 2 písm. a) správního řádu, muselo by to být v textu plné moci výslovně vymezeno, např. negativním výčtem úkonů, na něž se zmocnění nevztahuje s tím, že ke všem ostatním úkonům v řízení je zástupce zmocněn (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 180/2014 – 45, odst. 13). Žádný takto specifikovaný výčet úkonů však v plné moci ze dne 2. 1. 2019 zahrnut není, a to ani ve vztahu k přijímání doručovaných písemností, ani ve vztahu k podávání opravných prostředků, ani k jiným procesním úkonům. Jediná specifikace se týká toho, že mezi správními orgány, před nimiž měla být žalobkyně zastupována, je explicitně zmíněn stavební úřad, orgán ochrany životního prostředí, a dále správci sítí. Z toho však nelze v žádném případě dovozovat, že by zmocnění nezahrnovalo přijímání písemností či podávání některých opravných prostředků.
21. S ohledem na uvedené soud zcela souhlasí se závěry prvostupňového rozhodnutí, že plná moc ze dne 2. 1. 2019 mezi žalobkyní a I. M. nevykazuje žádné zásadní vady a že jde o řádnou plnou moc udělenou pro celé řízení o dodatečném povolení stavby. Veškeré písemnosti vydané v průběhu zmiňovaného řízení, tedy i usnesení ze dne 16. 1. 2020, tedy byly správně doručovány žalobkynině zmocněnkyni I. M.. Znovuotevření řízení kvůli doručování by tedy zjevně nemohlo vyústit v jiné řešení otázky.
22. Namítala-li žalobkyně při soudním jednání, že stavební úřad v navazujících řízeních veškeré písemnosti zasílal i jí osobně, přestože byla zastoupena, pak soud konstatuje, že toto sice stavební úřad činit může, avšak není to jeho povinnost. Je-li účastník řízení zastoupen na základě plné moci, pak správní orgán musí příslušné procesní úkony – a tedy i doručování písemností – činit vůči právě vůči zástupci, neboť ten vystupuje jménem zastoupeného (srov. § 34 odst. 1 správního řádu). Jestliže správní orgány paralelně doručují písemnosti i přímo zastoupenému účastníkovi, pak toto lze považovat toliko za projev vstřícnosti, nikoliv však

za plnění zákonné povinnosti. Z hlediska nastoupení právních účinků doručení je tedy rozhodující doručení zástupci (zmocněnci). Je tedy primárně na samotném účastníkovi (nejen) správního řízení, aby si rozmyslel, zda chce být v řízení zastoupen či nikoliv. Pokud se však rozhodne pro zastoupení, pak musí počítat i s důsledky z toho plynoucími, například že určité procesní úkony bude správní orgán činit toliko vůči zvolenému zástupci. Jak konstantně dovozuje judikatura správních soudů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 12/2017 – 57, nebo ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011-81), zastoupení na základě plné moci představuje fakultativní formu zastoupení a záleží jen na účastníku řízení, zda a jakého zmocněnce si zvolí. Pokud tak ovšem učiní, pak musí být srozuměn s tím, že právě tento zástupce s tímto zmocněncem musejí správní orgány jednat. Je pak již věcí soukromé domluvy mezi zástupcem a zastoupeným, jak si nastaví vzájemnou komunikaci.

23. Není pravdou, jak je uváděno v žalobě, že by správní orgány neoprávněně posuzovaly soukromoprávní vztahy mezi žalobkyní a I. M.. Správní orgány žádné závazné posuzování soukromoprávních vztahů nečinily. Pouze zkonstatovaly, že je otázkou soukromoprávní odpovědnosti mezi zmocnitelkou a zmocněnkyní, zda a jak se vzájemně vyrozumí o přijetí doručených písemností. Tento závěr je správný. Jakákoli ujednání či omezení totiž existují toliko *inter partes* mezi aktéry plné moci a nemají žádnou právní relevanci vůči třetím osobám (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 433/01). Případné nevyrozumění žalobkyně ze strany I. M. o doručení usnesení ze dne 16. 1. 2020 je tedy zcela bez vlivu na to, komu měly správní orgány doručovat rozhodnutí či jiné písemnosti vydávané v souvislosti s řízením o dodatečném povolení stavby.
24. S ohledem na uvedené lze tedy uzavřít, že důvody uváděné v žádosti žalobkyně ze dne 8. 3. 2022 nemohou představovat důvod pro obnovu řízení. Žalovaný i stavební úřad proto žádosti o obnovu řízení správně nevyhověli.
25. Nad rámec nutného odůvodnění soud podotýká, že žalobkyně zjevně přehlíží otázku včasnosti. V odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí se totiž správně připomíná, že podmínkou pro povolení obnovy řízení je vedle uvedení některého ze zákonem stanovených důvodů též dodržení zákonné lhůty pro podání žádosti. Jak totiž plyne z § 100 odst. 2 správního řádu, „[ú]častník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl [tzv. subjektivní lhůta], nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí [tzv. objektivní lhůta].“ Správní orgány obou stupňů totiž založily své závěry o nepovolení obnovy řízení mj. i na zjištění, že v době podání žádosti o obnovu řízení již tříměsíční subjektivní lhůta uplynula. Vycházely přitom z úvahy, že o skutečnostech, které žalobkyně označovala za důvod pro obnovu řízení (tj. vydání usnesení ze dne 16. 1. 2020 mající za následek ukončení řízení o dodatečném povolení), se musela dozvědět nejpozději z rozhodnutí ze dne 11. 2. 2020 (jímž bylo v návaznosti na ukončení řízení o dodatečném povolení stavby nařízeno její odstranění), tudíž v době podání žádosti i obnovu řízení (tj. dne 8. 3. 2022) již nemohla subjektivní tříměsíční lhůtu dodržet. S uvedenými závěry o uplynutí subjektivní lhůty přitom v žalobě není nijak polemizováno. Žalobkyně sice vysvětluje, proč nemohla důvod pro obnovu uplatnit dříve a proč se plná moc pro I. M. nevztahovala na doručování písemností, nechává však zcela bez povšimnutí argument správních orgánů o nedodržení zákonné subjektivní lhůty. Dokonce sama předkládá listiny, které závěr o uplynutí subjektivní lhůty podporují. K žalobě totiž připojila svůj dopis ze dne 28. 5. 2020, v němž vyčítá I. M., že ji nevyrozuměla o doučení usnesení ze dne 16. 1. 2020 a o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby (obsah tohoto dopisu viz

odst. 11 výše). Z obsahu zmiňovaného dopisu je zřejmé, že v době jeho sepsování musela žalobkyně disponovat poznatkem o tom, že I. M. bylo doručeno usnesení ze dne 16. 1. 2020, neboť přesně o této skutečnosti se v dopise zmiňuje. Logicky tudíž musela disponovat i poznatkem o tom, nakolik zmiňované doručení kolidovalo s rozsahem plné moci ze dne 2. 1. 2019. Žalobkyně tedy sama předložila důkaz o tom, že nejpozději v první polovině roku 2020 měla poznatky o skutečnostech, které v žádosti ze dne 8. 3. 2022 označovala za důvod pro obnovu řízení, a tedy že tříměsíční subjektivní lhůtu evidentně promeškala. Lhůty dle § 100 odst. 2 správního řádu jsou přitom prekluzivní (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 9. 2022, č. j. 57 A 104/2021- 51, odst. 21), nikoli pouze pořádkové. Již jen z důvodu nedodržení propadné subjektivní lhůty tedy nemohli žalovaný a stavební úřad žádosti o obnovu řízení vyhovět, a to i kdyby byla odůvodněna jinak a lépe. Proto i kdyby soud (hypoteticky) přisvědčil žalobní argumentaci, že usnesení ze dne 16. 1. 2020 mělo být doručováno přímo žalobkyni a nikoliv I. M. a že šlo o relevantní důvod pro obnovu řízení (k čemuž však nemá žádný důvod), tak ani v takovém případě by neměl prostor pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť zde existuje jiná samostatná překážka znemožňující obnovu řízení povolit. I při sebelepší odůvodnění žádosti ze dne 8. 3. 2022 by tudíž výrok napadeného a prvostupňového rozhodnutí nemohl znít v tomto případě jinak.

26. Pouze pro úplnost soud doplňuje, že na nyní posuzovanou věc nejsou aplikovatelné závěry rozsudku NSS ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 152/2019 – 33, v němž podání žádosti o obnovu řízení ze strany opomenutého účastníka bylo dle obsahu vyhodnoceno jako podání řádného opravného prostředku (odvolání). V nyní posuzované věci se totiž nejedná o případ opomenutého účastníka, neboť s žalobkyní bylo od počátku jednáno jako s jedinou účastnicí, sporný byl toliko rozsah žalobkynina zastoupení její někdejší zmocněnkyní. Nicméně i kdyby (opět jen hypoteticky) byla žádost ze dne 8. 3. 2022 dle jejího obsahu posuzována jako odvolání podané osobou, které nebylo oznámeno usnesení ze dne 16. 1. 2020, pak za takovéto situace by šlo o odvolání podané zjevně po uplynutí lhůty 1 roku od vydání neoznámeného rozhodnutí ve smyslu § 84 odst. 1 správního řádu, tedy zjevně by se jednalo o odvolání opožděné, které by žalovaný musel zamítnout bez nutnosti věcného projednání (§ 92 odst. 1 správního řádu). Ani v takovém případě by tedy nemohlo dojít ke „znovuotevření“ meritorní otázky týkající se splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby. Tato otázka nicméně ani nebyla předmětem uplatněných žalobních bodů.
27. Zcela nad rámec nutného odůvodnění soud podotýká, že do určité míry chápe rozhořčenost žalobkyně, dozvěděla-li se o existenci usnesení ze dne 16. 1. 2020 až se zpožděním jen v důsledku toho, že s ní její tehdejší zmocněnkyně dostatečně nekomunikovala. Pokud by tomu tak skutečně bylo (což však soudu není známo, neboť tuto otázku vůbec nepodroboval přezkumu), pak je na žalobkyni, aby případnou škodu z toho vzniklou uplatnila právě vůči této bývalé zmocněnkyni soukromoprávní cestou. Nemůže však případná pochybení své dřívější zmocněnkyně přičítat orgánům veřejné moci, které neměly žádný vliv na to, jakým způsobem si účastnice řízení nastaví komunikaci se svou zástupkyní (srov. též odst. 23 výše).

V. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).

29. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyli procesně úspěšní. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. června 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu